

Overweging zondag 15 september 2024 jaar B

(bij voorgaan in De Posten op vrijdag 13 september 2024)

Jes. 50, 5-9a / Ps. 116 / Jak. 2, 14-18 / Mc. 8, 27-35

Vandaag kijken we alvast naar de liturgie van komende zondag. Het thema van deze weekendliturgie is: Neem je kruis op. Zaterdag vierten we Kruisverheffing en zondag Onze Lieve Vrouwe van Smarten. In het evangelie roept Jezus ons op om Hem in alles na te volgen. Niet alleen in de fijne dingen, maar ook in het lijden.

Het hoeft niet zo te zijn dat we het lijden moeten opzoeken. Dat deed Jezus ook niet. Het lijden *is* er.

Lijden is iets dat ons overkomt. We verliezen iemand van wie we houden door scheiding, ziekte of overlijden. Zoals Jezus zijn geliefde vriend Lazarus.

We moeten verhuizen en onze vertrouwde omgeving verlaten, omdat we niet meer zelfstandig kunnen wonen. Onze gezondheid gaat achteruit en we worden afhankelijk van anderen. We raken geïsoleerd en voelen ons eenzaam, omdat mensen ons niet meer opzoeken en we geen aansluiting meer vinden. Er wordt geroddeld en we kunnen of durven ons niet te verdedigen of worden niet geloofd.

Berusting en een zwaar gemoed – dat doet verdriet, dat doet pijn, dat kan ons neerslaan, ontmoedigen.

Zo kan er veel gebeuren in een mensenleven waar we zelf niet om gevraagd hebben. Moeten we dat dan allemaal lijdzaam ondergaan en maar accepteren? Ons kruis dragen – want ieders huisje heeft immers een kruisje.

Laten we in al ons leed en verdriet niet vergeten dat Jezus met ons meelijdt. Hij weet van onze pijn. Ook hij verloor geliefden. Ook hij voelde zich eenzaam. Ook hij raakte geïsoleerd. Ook hij kon zich niet verdedigen. Ook over hem werd geroddeld.

Hij moest al vluchten met zijn ouders naar Egypte toen hij nog maar een kind was. Hij werd door de Romeinen gevangen genomen en geslagen en gekruisigd op bevel van de wetsgeleerden. Hij werd eerst toegejuicht en vervolgens uitgejouwd door de menigte. Hij viel van zijn voetstuk – een voetstuk dat hij ondanks zichzelf had gekregen en waar hij nooit voor gekozen had. En werd erom uitgelachen.

Jezus is niet de God van voetstukken, van aandacht en egocentrisme. We hoeven onszelf niet te verheffen om aandacht en geluk te vinden. Van die zelf gecreëerde voetstukken kun je alleen maar afvallen.

Jezus liet met zijn kruisiging zien dat hij solidair is met iedereen die lijdt in zijn naam. Wie in hem gelooft en hem nabij wil zijn, zal een plekje krijgen in het paradijs – dat was zijn eerste belofte aan Dismas, nota bene een rover of een moordenaar, die zag en hardop getuigde dat Jezus geen schuld had.

Zo zijn er velen van ons die lijden zonder dat ze schuld hebben. En ook voor hen, voor ons, is redding, omdat Hij van ons houdt. Hij offerde zichzelf om te laten zien dat hij niet boven ons verheven is. Aan het kruis werd hij verheven! Opkijkend naar het kruis kunnen we zijn ultieme liefde voor ons herkennen, zijn mede-lijden met ons; zijn compassie en zijn vergeving. Opkijkend naar het kruis kunnen we hem dankbaar zijn.

We zijn niet alleen in ons lijden. Jezus, God is solidair met ons. Hij was er voor de kleine mens, die kwetsbaar is en liefde behoeft. Niet voor de mensen die denken het wel zonder hem te kunnen – die hebben zijn hulp niet nodig. Maar aan het kruis reikt hij ons de hand, doet hij ons opstaan, bemoedigt hij ons. Zo is hij er niet alleen in het lijden, maar ook in onze vreugde: in ons vallen en in ons opstaan.

Met zijn opstanding laat hij zien dat lijden niet het laatste woord heeft. Hoe donker het ook is, er is altijd hoop op nieuw leven. Geen berusting, maar nieuwe moed. Als we naar Jezus aan het kruis kijken, moeten we zijn liefde voor ons zien; zijn ultieme liefde. Hij wilde ons bevrijden van hoogmoed en neerdrukkend slachtofferschap. Hij ziet ons zoals wij zijn: gewone mensen die hun best doen.

Op zijn kruisweg was Jezus niet alleen: Veronica droogde zijn gelaat, Simon van Cyrene, een toevallige voorbijganger, droeg zijn kruis mee, zijn Moeder (Onze Lieve Vrouwe van Smarten!) hilde om hem maar liet hem niet in de steek. Zo zijn er altijd mensen die ook ons op zware en moeilijke momenten terzijde staan. In ons verdriet herkennen we ze soms niet: de broeders en zusters in de zorg, het kaartje of het belletje van een familielid, vriend of vrijwilliger, de glimlach van een vreemde, de onbevangingheid van een kind.

Jezus koos voor het algemeen belang, voor onze zielen nood. Dat algemene belang is kwetsbaar. Dat algemene belang raakt ons allemaal – want Jezus wil er voor ieder van ons zijn. Dat mag ons troosten, bemoedigen, kracht geven om ons kruis te dragen, welke last het ook is.

Ook wij moeten dus niet alleen dienstbaar zijn aan onszelf en alleen denken aan ons eigen belang. Niet alleen denken aan ons eigen voetstukje – hoe goed we het ook met onszelf getroffen hebben; niet alleen denken aan ons eigen lijden – hoeveel pijn daar ook mag zijn.

Dat is de volheid van God: dat hij aandacht heeft voor het kleine en met ons lijden meeleeft, met ons mee-lijdt – en tegelijk denkt aan ons algemeen welzijn, aan hoe wij sámen als gemeenschap kunnen zijn. Dienstbaar aan elkaar kunnen zijn, zoals Jezus dienaar was en is van ons allen.

Kunnen we – en durven we – trouw zijn aan elkaar, zoals Jezus trouw was aan ons? Niet weglopen voor de pijn, maar er voor elkaar zijn!

Ook in onze kwetsbaarheid kunnen wij anderen troosten, de ander de kans geven goed voor ons te zijn. We zijn niet afgeschreven omdat we zwak zijn. Door er voor elkaar te zijn worden we sterk, hoe we ook zijn.

Dat is in het belang van ons allemaal. En daarmee zijn we het beste gediend!

Amen.